

[Thor kil Kristensen.]

kommune tilsammen. I 1954-55 var de ca. 37 promille, stadig for landet som helhed; hvis vi tager landkommunerne alene, var tallet selvfølgelig væsentlig højere. Men hvad betyder dette, at man i begyndelsen af 1930'erne i landet som helhed udskrev 13-14 promille af de ansatte værdier, medens man for et par år siden udskrev ca. 37 promille? Det betyder, at hvis man lægger den kapitaliserede skat med 4 pct.s rente, som man plejer at regne, til de ansatte grundværdier og derved kommer til bruttoværdien, så udgjorde grundværdibeskatningen kapitaliseret i begyndelsen af 1930'erne omkring 25 pct. af bruttogrundværdien, medens den i 1954-55 var steget til ca. 48 pct. af denne bruttogrundværdi. Dette vil sige, at man i løbet af ca. 25 år gradvis og uden speciel erstatning har inddraget mellem 20 og 25 pct. af grundværdierne under beskatningen — inddraget dem gennem beskatningen, kunne man også sige.

Der er jo ingen tvivl om, at dette er en af de faktorer, som i de senere år har skadet landbrugets kredit og dermed gjort, at vort kreditsystem, der ellers har været så effektivt gennem de danske realkreditinstitutter, er mindre effektivt, end det før har været. Det fremgår af realkreditkommissionens betænkning, at man lægger stor vægt på betydningen af de såkaldte forud indskudte prioriteter, behæftelser, der går forud for de almindelige kreditforeningslån og gør belåningsgrundlaget usikkert. I virkeligheden er ejendomsskatterne en sådan forud indskudt prioritet, den er den største af dem, og den er steget meget betydeligt i de sidste 20-25 år. Det må man tage i betragtning, når man synes, at landbrugs-kreditten, til skade for produktionen, ikke er så effektiv, som den burde være. Man kunne overveje, om man som et led i den skattereform, vi er inde i, skulle gennemføre et generelt loft over grundskyldpromillerne i staten, i amterne og i kommunerne, således at der var en overgrænse, man ikke kunne komme over. Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette; vi kan måske drøfte tanken i udvalget — jeg er klar over, at det tangerer byrdefordeling. I hvert fald må det være afgørende, at vi, når vi skal tale om ejendomsskatterne, ser

både på de sognekommunale, de købstad-kommunale, de amtskommunale og de statslige ejendomsskatter.

Jeg vender mig så til det sidste lovforslag, det om personlig skat til kommunen. Det indeholder jo navnlig et par nydannelser, som hænger sammen med tanken om erhvervsskattens afvikling. Jeg tænker på indførelse af rateskalaer i en del af kommunerne og på den generelle såkaldte 20 pct.s regel, som man vil indføre i alle kommuner, også dem, der ikke skal have rateskala. Vi mener, at man her er gået for vidt og har handlet for dogmatisk og for stift. Naturligvis kan det være rigtigt, når erhvervsskatten ophæves, på de områder, hvor erhvervsskatten særlig har været effektiv, at tilstræbe større ensartethed i den kommunale beskatning. Derfor har vi også i udvalget tiltrådt og kan stadig tiltræde, at der indføres rateskalaer i købstadkommuner og i de såkaldte borgmesterkommuner, men vi mener, man går for vidt, når man foreslår en generel regel, hvorefter der også skal være rateskala i landkommuner med en bymæssig bebyggelse på 3 500 mennesker eller 1 000 mennesker, hvis det er en forstad. Det er at gå for vidt, og det er unødvendigt af hensyn til skattelyproblemet.

Forholdet er jo det, når det kommer til stykket, at både skattelyproblemet og erhvervsskatteproblemet kun spiller en større rolle i et forholdsvis begrænset antal kommuner her i landet, nemlig i et antal større byer og deres nærmeste oplandskommuner. Det er derfor ikke nødvendigt at gribe så stærkt ind i det kommunale selvstyre, som man her gør, og vi må da også tænke på, at man af og til i forbindelse med skattereformen har talt om at tilstræbe en forenkling, men det er vist hidtil gået således, at hver gang vi har fået en ny lov, er det snarest blevet mere indviklet end før. Skal man gå videre end til købstadkommunerne og borgmesterkommunerne, mener vi, at man bør finde frem til ganske bestemte kommuner, hvor man mener der foreligger et problem, og så bør man nævne disse kommuner ved navn i loven; men det kan vi forhandle nærmere om i udvalget.

Hvad angår den såkaldte 20 pct.s regel, som jo går ud på, at når personer har over 20 000 kr. i skattepligtig indkomst, skal den